

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς Ἐκκλήσιας.
Αἰσθηδὸν καὶ ἀποστέλλονται ἀπ' Ἀθηνῶν διὰ γραμματεσίου καὶ γαρτωνισμάτων.

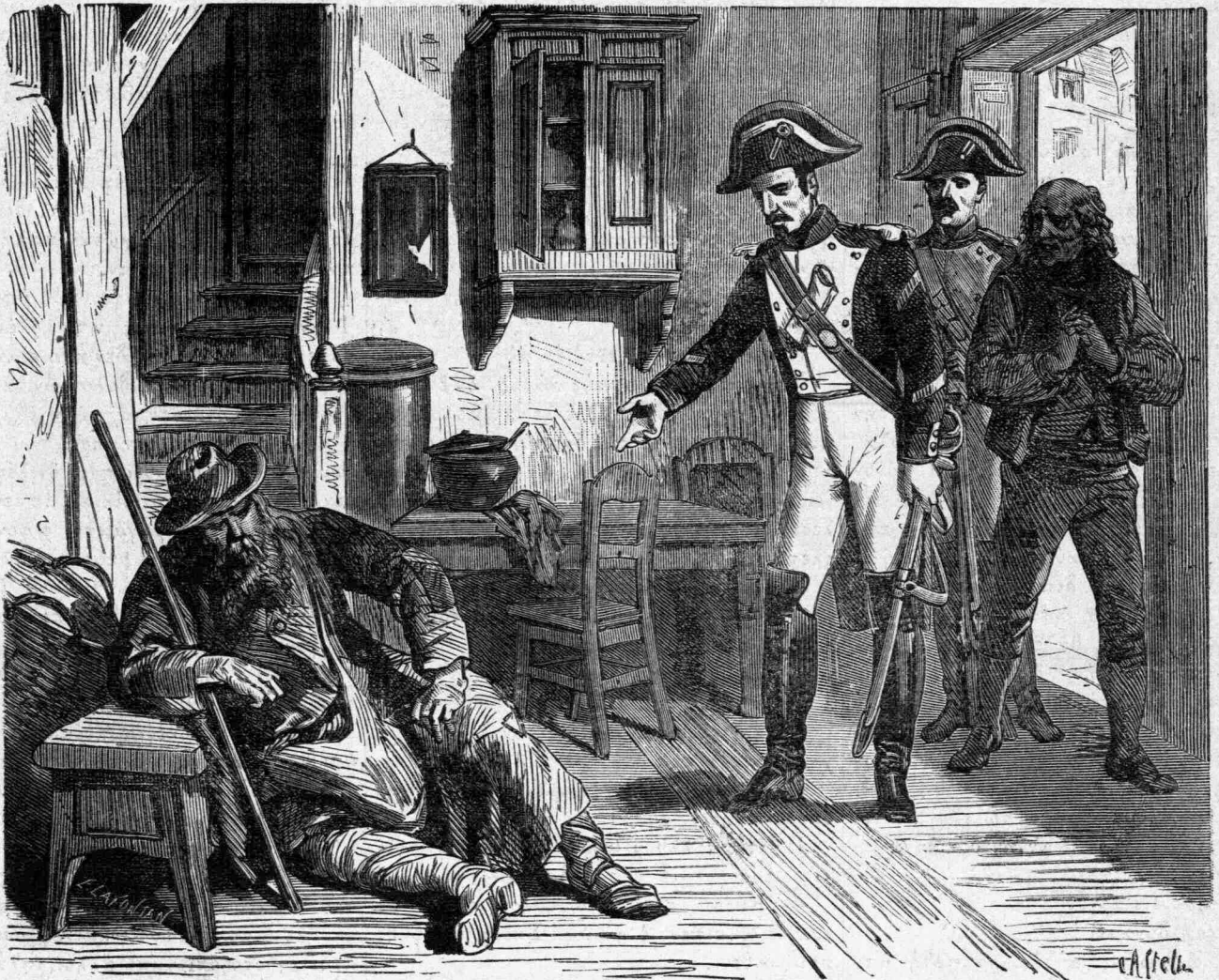
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ. (μετὰ εἰκόνα), μυθιστορία Ἐρνέστου Δωδε, μεταφράσις Tony.
— Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΟΡΟ, 4.8 ἑστὸς ἱστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχεια). — Ὁ ΜΙ-
ΚΡΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ ἄκνημα. (Συνέχεια καὶ τέλος).

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτά

Ἐν Ἀθῆναις: φρ. 5. Ἐν ταῖς ἑσπερίαις 6
Ἐν τῷ ἑσπερικῷ φρ. χρυσῷ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρουβλίων 4.
Ἐν ΓΑΛΛΙΑ προγράμματα λεπτὰ 20

Εὔρον τὸν ἀτυχῆ καθήμενον χαμαί. (Σελ. 339).

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΔΩΔΕ

(Συνέχεια τῶν προηγουμένων φύλλων).

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ὄρθιος εἰς τινα γωνίαν, προσπαθὼν νὰ μὴ φαίνεται, ταπεινός, συνεσταλμένος, παρεθέρει μετὰ προσοχῆς τοὺς νεωστὶ ἐλθόντας.

— Θὰ δυνηθῶσι νὰ ἀνακαλύψωσι τὴν ἀλήθειαν; ἤρώτα καθ' ἑαυτόν. Θὰ μὲ πιστεύσωσιν ὅτι εἶμαι ἀθώος; Θὰ δεχθῶσι τὴν συνδρομὴν μου, ὅταν θὰ τοῖς εἶπω ὅτι θέλω νὰ συνεργασθῶ εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας;

Ἐνῶ ταῦτα διενόητο, ὁ ἐκ Νιῦ κληθεὶς

ἰατρός ἐπλησίασεν εἰς τὸ πτώμα καὶ ἠκροάτο τῆς ἀρηγήσεως τοῦ ἐκ Καστιλιὸν συναδέλφου του.

Ὁ ἐνωμοτάρχης διηγείτο εἰς τὸν ἀντεισαγγελέα καὶ τὸν ἀνακριτὴν τὰ πρὸ τῆς ἀφίξεώς των συμβάντα.

— Οἶον λατρευτὸν πλάσμα! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ ἀντεισαγγελεὺς μετὰ τῆς ζέσεως καὶ τοῦ οἴκτου, τὰ ὅποια ἐμπνέουσιν εἰς εὐγενῆ καρδίαν ἢ θέξ νέου καὶ ὠραίου σώματος στυγερῶς δολοφονηθέντος.

— Ναι, ἦτο πολὺ ὠραῖα, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ ἀνακριτής.

Καὶ μὲ ὕφος ἀδιάφορον ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου διεσπαρ-

μένην ξανθὴν κόμην τοῦ πτώματος.

— Διατί θέλεις νὰ προσποιηθῆς ὅτι δὲν συγκινεῖσαι, ἀγαπητὲ Σαραμί; ἠρώτησεν ὁ ἀντεισαγγελεὺς. Ἐν τούτοις συγκινεῖσαι μᾶλλον ἐμοῦ, εἶμαι βέβαιος. Εἶσαι λίαν ὠχρὸς καὶ ἡ χεὶρ σου τρέμει.

— Ὁχρὸς ἐγώ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Σαραμί μετὰ προσποιητοῦ μειδιάματος.

Καὶ ἀποτεινόμενος ἀποτόμως εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην εἶπε:

— Ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον ὀνομάζετε Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην;

— Ἴδου αὐτός, ἀπήντησεν ὁ ἐνωμοτάρχης δεικνύων τὸν ἐπαίτην.

— Προχώρησον!

Ὁ ἐπαίτης ὑπήκουσεν.

— Ἐπανάλαβε ὅ,τι πρὸ ὀλίγου κατέθεσες.

Ὁ Ἰωάννης ἤρξατο ἐκ νέου τῆς ἀφηγήσεως. Ὁ ἀντεισαγγελεύς, καθήμενος ἐνώπιον τραπέζης, ἐκράτει σημειώσεις. Ὁ ἀνακριτὴς ἤκροατο ἀφηρημένος.

— Μὴ περιστροφάς, ἀνέκραζεν αἰφνης.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἐδολοφονήθη. Σὲ εὖρον πρῶτον καὶ μόνον παρ' αὐτῆ. Δὲν πρέπει νὰ σοὶ ἀποκούψω ὅτι μέχρι νωτέρως εἰδήσεως, ἡ περίστασις αὕτη διδίδει ἐναντίον σου ὑπονοίας.

— Αἱ ὑπόνοιαι δὲν εἶναι ἀποδείξεις ἀπὴντησεν ὁ Ἰωάννης. Ἐὰν ἐγὼ ἤμην ὁ φονεὺς θὰ ἔφευγον.

— Δὲν ἠδύνασα νὰ φύγης, διότι σὲ εὖρον λιπόθυμον.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐκράζον εἰς βοήθειαν!

— Ἴσως τὸ ἐπράξες διὰ νὰ ἐξαπατήσης.

— Κύριε δικαστά, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ ἐπαίτης, βλέπω ὅτι συμμερίζεσθε τὴν ἀπάτην τοῦ ἐνωμοτάρχου, ὅστις, ἐκ τῶν ἀπλῶν τούτων γεγονότων, ἔλαβεν ὑπονοίας δι' ἐμέ, καὶ σὰς ἔκαμε νὰ συμμερισθῆτε τὸ αἶσθημά του τοῦτο. Τὸ νὰ δοκιμάσω νὰ ὑπερασπισθῶ ταύτην τὴν στιγμήν θὰ ἦτο παιδαριῶδες. Εἶμαι πτωχός, ἀνευ κατοικίας, σχεδὸν χωρὶς ὄνομα, εἰς ἀθλιός. Ἡ διηνηκὴς ἀλητεία ἐν τῇ ὁποίᾳ διάγω εἶναι ἡ φοβερωτέρα ἀπόδειξις τὴν ὁποίαν δύναται τις τὴν στιγμήν ταύτην νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τὰς ἀρνήσεις μου. Φυλακίσάτέ με λοιπόν. Διαμαρτύρομαι μόνον ἐντόνως διὰ τὴν ἀθωότητά μου, καὶ δὲν θὰ πύσω διαμαρτυρούμενος. Εἶπον τὴν ἀλήθειαν, δὲν θὰ πύσω νὰ τὴν λέγω καὶ τοῦ λοιποῦ ἔχω διπλοῦν συμφέρον νὰ θέλω νὰ ἀνακαλυφθῇ ὁ ἐνοχος.

Ἡ γλῶσσα αὕτη θὰ ἐνεποίησεν αἰσθησιν εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὡς ἐνεποίησε τοιαύτην καὶ εἰς τὸν ἀντεισαγγελέα. Ἄλλ' ὁ κύριος Σκραμί ἐξηκολούθει νὰ φαίνεται κατελιγημένος ὑπὸ σκέψεων ὅπως ἀλλοτριῶν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν δι' ἣν ἐκλήθη ἐκεῖ. Ἦκουε συγκεχυμένως ὅ,τι τῷ ἔλεγον, καὶ ἀπὴντησεν εἰς τὸν Ἰωάννην διὰ τῆς ἀπλῆς ταύτης ἐρωτήσεως:

— Ἐπιμένεις ἀρνούμενος;

— Πάσῃ δυνάμει!

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ τεθῇ ὑπὸ κράτησιν προσωρινῶς, εἶπε τότε ὁ ἀνακριτὴς εἰς τὸν ἐνωμοτάρχη.

Ὁ τελευταῖος οὗτος προὐχώρησε καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἰωάννου, ὅστις δὲν ἀντέστη.

— Κρατήσατέ τον ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς παρακείμενον δωματίον. Θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀνάκρισιν. Ὅλοι νὰ ἐξέλθωσι, πλὴν τῶν ἰατρῶν, καὶ οὐδεὶς ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς οἰκίας ταύτης.

Ἐνῷ ὁ Σκραμί ἀνέμενε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς καὶ ἀντήλασε λέξεις τινὰς μετὰ τοῦ ἀντεισαγγελέως, οὗτος τὸν εἶδε ποιοῦντα κινήσιν τινα.

— Τί ἔχεις λοιπόν;

Ὁ Σκραμί παρετήρει τὴν δεξιάν του χεῖρα.

— Παρατηρῶ ὅτι ἀπώλεσα τὸν δακτύ-

λιον τοῦ γάμου μου. Ἄν ἡ σύζυγός μου τὸ ἐγνώριζε, πολὺ θὰ ἐθλίβετο καὶ θὰ ἐπίστευεν ὅτι θὰ μὰς συμβῇ δυστύχημα.

Τὰς λέξεις ταύτας ἤκουσεν ὁ ἐπαίτης, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου.

— Ὁμιλήσατε περὶ ἀπωλεσθέντος δακτύλιου! ἀνέκραξε.

Καί, ἐπανελθὼν, ἔδειξεν εἰς τὸν ἀνακριτὴν τὸν δακτύλιον, ὃν πρὸ μικροῦ εὔρε καὶ τῷ εἶπε:

— Μήπως εἶναι οὗτος ὁ δακτύλιος, τὸν ὁποῖον ζητεῖτε;

— Ναι, ναι, ἀναμφιβόλως!

Ὁ Σκραμί ἔλαβε μετὰ χαρᾶς τὸν δακτύλιον καὶ ἔθεσεν εἰς ἓνα τῶν δακτύλων του. Ἀλλὰ, σχεδὸν παρευθὺς, φοβερὰ ἰδέα θὰ διήλθε τοῦ νοῦς του, διότι ἀνεσκιρτήσεν, ὠχρίασεν, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὸν Ἰωάννην.

Ἐκεῖνος ἠτένιζεν αὐτὸν ἀτενῶς· εἰς δὲ τοὺς ὀφθαλμούς του ἔβλεπέ τις τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸ μῖσος.

— Ποῦ λοιπὸν εὔρες τὸν δακτύλιον τοῦτον; ἠρώτησεν ὁ κύριος Σκραμί προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ ἀτάραχον τὴν φωνήν του.

Ὁ ἐπαίτης ἔμειναν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλός.

Βιαία πάλιν ἐτελεῖτο ἐν αὐτῷ.

Ἦτο ἄρα γὰρ ὁ φονεὺς αὐτός, ὃν ἔβλεπε τόσῃ πλησίον του; Ὁφείλει νὰ ὁμολογήσῃ παρεσπείσας ὅτι εὔρε τὸν δακτύλιον πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀνακριτοῦ, καὶ ὅτι, ἐπομένως, ἂν ἀνῆκεν εἰς τοῦτον, θὰ τὸν ἀπώλεσεν εἰς τὴν θέσιν ἐκεῖνην, ἔνθα ἦδη εὔρισκετο;

Ἐδίσταζε ν' ἀπαντήσῃ.

Αἰφνης, μὴ γνωρίζων ἴσως εἰς ποῖον ὑπέπεικεν αἰσθημα, εἶπε:

— Ταύτην τὴν στιγμήν εὖρον τὸν δακτύλιον παρὰ τοὺς πόδας σας.

Εἶτα, στρεφόμενος πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχη, ἀνέκραζεν:

— Ἐμπρός! πηγαίνομεν! θέσατέ με ὑπὸ κράτησιν.

Πάντες ἐξήλθον, πλὴν τῶν ἰατρῶν, οἵτινες ἔμειναν μετὰ τῶν δικαστῶν.

— Κύριοι, ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀνάκρισιν, εἶπεν ὁ κύριος Σκραμί αἰφνης φαιδρυνθείς.

Ἡ ἀνάκρισις, διεσχισθεῖσα ἐπιτηδεῖως καὶ ταχέως, οὐδὲν ἀπεκάλυψε δυνάμενον νὰ θέσῃ ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ φονεῦς τῆς Σαλβιέττης, ἢ νὰ διασκεδάσῃ τὰς ἐναντίον τοῦ ἐπαίτου ὑπονοίας.

Ἄν ὁ φονεὺς ἦτο ἄλλος τις ἢ ὁ ἐπαίτης, βεβαίως ἐγνώριζε τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ συνεθίζε νὰ μεταβαίνει ἐκεῖ. Εἶναι ἔτι προφανές, ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τῆς Σαλβιέττης τῇ συναινέσει της, διότι οὔτε αἱ θύραι οὔτε τὰ παράθυρα ἔφερον ἔχνη ῥήξεως. Ἦδυνάτο τις ἐπίσης νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦτο ἐραστὴς τῆς δυστυχοῦς κόρης. Ἡ κατάστασις, ἐν ἣ εὔρεθη, ἢ ἐγκυμοσύνη της, οὐδεμίαν εἰς τοῦτο ἐπέτρεπον ἀμφιβολίαν.

Διατὶ λοιπὸν ὁ φονεὺς προέβη εἰς τὸ τὸ ἐγκλημα;

Διὰ ζηλοτυπίαν ἢ φόβον μὴ ἐκτεθῆ, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ Σαλβιέττη θὰ καθίστατο μήτηρ. Ἦτο δύσκολον νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἄλλην αἰτίαν τὸ ἐγκλημα του, καὶ ἂν ἐδέχετό τις τὸ δεύτερον, ἔπρεπεν ἐπίσης νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ ἐνοχος ἦτο ἐγγαμος, πατὴρ οικογενείας, ἢ καὶ ἱερεὺς ἢ ἐκκλησιαστικός, ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἰς θέσιν, ἣτις τῷ ἐπέβαλλε τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξαφανίσῃ, ὁπωσδήποτε, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραπτώματός του.

Τὸ ὄπλον, οὐτινος ἐποιήσατο χεῖσιν, ἦτο ἐγγχειρίδιον ἔχον τρίγωνον, ἀρκούντως μακρὸν, λεπίδα καὶ λαβὴν ἐξ ἐλεφαντόδοντος, ἀνευ οὐδενὸς κοσμήματος. Παρόμοια εὔρισκει τις εἰς πάντας τοὺς μαχιροποιούς, καὶ ὁ φονεὺς ἐπίτηδες θὰ ἐποιήσατο χεῖσιν τοιοῦτου, μὴ ἔχοντος οὐδὲν τὸ ἰδιάζον ἢ τὸ δυνάμενον νὰ θέσῃ τὴν δικαιοσύνην ἐπὶ τὰ ἔχνη του.

Ἐπληξε τὴν Σαλβιέττην ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς κλίνης καθ' ἣν στιγμὴν ἠγείρετο ἐκ τῆς ἀγκάλης της, αἰφνης καὶ ἀπροσδοκῆτως, χωρὶς νὰ τῇ δώσῃ καιρὸν νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτήν. Οὐδὲν ἐν τῷ δωματίῳ ἐμαρτύρει ὅτι ἔλαβε χώραν πάλιν ἢ καὶ ἀπόπειρα εἰς ἀντίστασιν.

Ἐνταῦθα ἐγεννῶντο δύο ὑποθέσεις· ἡ Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἦτο ὁ φονεὺς καὶ τότε ὅ,τι διηγήθη δὲν ἦτο εἰμὴ μυσαρὰ ἐφεύρεσις, σωρεῖα ψευδολογιῶν, ἀποδεικνυσῶν τὴν γονιμότητα τοῦ πνεύματός του· ἡ ἦτο ἀθῶος, ἡ ἀφήγησίς του ἦτο ἀληθής, καὶ τότε ὁ ἄνθρωπος, ὃν λέγει ὅτι εἶδεν ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας, ἰππεύοντα καὶ φεύγοντα, ἦτο πράγματι ὁ φονεὺς. Δυστυχῶς, ὡς ἐκ τοῦ σκότους τῆς νυκτός, ὁ ἐπαίτης δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ εἰμὴ σκιάν, καὶ ἠδυνάτει νὰ περιγράψῃ τὸν φεύγοντα.

Ἡ αὐλὴ τῆς ἐπαύλεως ἦτο λιθόστρωτος, πλήρης ἀχύρων. Αἱ ὄπλαί του ἵππου, ἂν ἀληθῶς ἐπρόκειτο περὶ ἵππου εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, δὲν εἶχον ἀφίσει ἔχνη.

Ἄλλ' οὐδὲ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐσκληρυμένης ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἐφαίνοντο τοιαῦτα.

Τὰ ποικίλα ταῦτα γεγονότα δὲν ἐπῆύξον ἴσως τὰς ὑπονοίας κατὰ Ἰωάννου τοῦ Ἐπαίτου, ἀλλ' οὐδὲ συνετέλουν εἰς τὸ νὰ τὰς διασκεδάσωσι· καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἀπεδεικνύετο ὅτι καὶ ἄλλοι, πλὴν αὐτοῦ, εἶδον, κατὰ τὴν ἀπιστίαν ἐκεῖνην νύκτα, τὸν φεύγοντα, ἢ θέσις τοῦ ἐπαίτου δὲν μεταβαλλετο, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδείξῃ ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν ἐτελέσθη τὸ ἐγκλημα, ἦτο ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου, καὶ οὐχὶ ἐν αὐτῷ τῷ δωματίῳ.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν, εἰς ἃς ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἤσχαλοῦντο οἱ δικασταί.

Ἦτο μεσημβρία ὅτε ἐτελείωσαν τὴν ἐργασίαν αὐτῶν. Διέταξαν δὲ νὰ τεθῇ ὑπὸ κράτησιν Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, καὶ νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὰς ἐν Νιμ φυλακάς.

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ πλῆθος, ἐλθὼν ἐκ Ρεμουλέν, Καστιλόν, Σαιντιλαίρ, Μίν, Σερνάκ, ἄμα τῇ εἰδήσει τοῦ κατὰ τῆς Σαλβιέττης μυσαροῦ ἐγκλήματος, συνεπύκνωθη βαθμηδὸν περὶ τὴν οἰκίαν. Τὸ γεγονός

ποικιλοτρόπως ἐσχολιάζοντο· ἀλλ' οὐδὸλος ἐκ τούτου ὠφελείτο ἢ δικαιοσύνη. Τοῦτο μόνον προέκυπτεν· ὅτι ἡ Σαλβιέττη περιέβαλλε διὰ βλαβείας μυστηρίου τὸν ἔρωτα, ὃν ἔτρεφεν ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ εἰς ὃν ὑπέκυψε· διότι πάντες ἀνωμολόγουν τὴν παρθενικὴν αὐτῆς ἀγνείαν καὶ τὴν χρηστότητα, καὶ οἱ θέλοντες νὰ ἐξηγήσωσι τὸ ἔγκλημα, ἰσχυρίζοντο ὅτι ἐφρονεῦθη ἀποκρούουσα αἰσχυρὰς προτάσεις.

Ὅταν διεδόθη ἡ φήμη ὅτι συνελήφθη ὁ Ἰωάννης, τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, τὸ συγκινούμενον, ὡς πάντες οἱ μεσημβρινοὶ λαοί, ἐξεδήλωσεν ἐκπληξιν καὶ δυσαρέσκειαν.

Ἐμπνέων σέβας ὡς ἄγιος, ἢ φόβον ὡς μάγος, Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ, δὲν ἦτο ἔνοχος. Ἄν ἀληθῶς εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ εἰλικρινῆ καὶ βλαβεῖαν εὐλάβειαν, ἦτο ἀνίκανος νὰ διαπράξῃ τοιοῦτον ἔγκλημα. Ἄν τούναντιον ἐξήσκει μαγγανείαν, ἐξ αὐτοῦ ἐξήρτητο, ἀφοῦ ἐφόνευσεν τὴν Σαλβιέττην, νὰ διαφύγῃ τὴν ποιήν.

Οἱ δικασταί, πληροφορηθέντες περὶ τῶν διαφόρων τούτων ἐντυπώσεων τοῦ πλῆθους, τύσῃ καλοῦ γνώμονος εἰς τὰς ταιαύτας περιστάσεις, ἐσημείουν ὅ,τι ἔβλεπον καὶ ἤκουον.

Πρὶν ἢ ἀπέλθωσι, συνετάχθη ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἔκθεσις βεβαιοῦσα τὴν κατάστασιν, εἰς ἣν εὐζήτη τὸ πῶμα, καὶ τὴν φύσιν τοῦ τραύματος. Εἶτα, τοῦ θανάτου ἐπισήμως βεβαιωθέντος, διαταγὴ ἐδόθη νὰ τελεσθῇ ἡ κηδεία.

Ἀφοῦ δὲ οἱ δικασταὶ ἀπῆλθον ἵνα προγευματίσωσιν εἰς Ῥεμουλὲν, παρὰ τῷ δημάρχῳ, ὅστις τοὺς προσέφερε φιλοξενείαν, ὁ ἐνωμοτάρχης εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα ἐκράτειτο προσωρινῶς Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, ἵνα τῷ ἀναγγεῖλῃ τὴν ὀριστικὴν αὐτοῦ σύλληψιν. Τοῦτον ἠκολούθησαν ὁ συναδέλφός του καὶ ὁ ἀγρότης Κομβρέ, ὅστις δὲν ἐπίστευε μὲν ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο ἔνοχος, ἀλλὰ δειλὸς ὡς γέρον, καὶ ἄτολμος ὡς ἀμαθὴς χωρικός, δὲν ἐτόλμα ν' ἀναλάβῃ τὴν υπεράσπισίν του.

Εὐρον τὸν ἀτυχῆ καθήμενον χαμαὶ εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου. Ὡς εἶδεν αὐτοὺς εἰσερχομένους, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινεν ἄφωνος.

— Ἰωάννη, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης, διετάχθη νὰ σὲ συλλάβω καὶ νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὰς φυλακὰς τῶν Νίμ.

— Μὲ κατηγοροῦσι λοιπόν; Ἐπιμένουσι;

— Σὲ κατηγοροῦσι διὰ τὸ τελεσθῆν ἔγκλημα, καὶ μέχρις οὐ αἰ κατὰ σοῦ ἀποδείξεις διαφυσωθῶσιν ἢ βεβαιωθῶσι, θὰ εἶσαι εἰς τὴν διαθεσιν τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ.

Ἀχμῖς χαρὰς διήλθε τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐπαίτου.

Ἠγέρθη βραδέως καὶ εἶπεν:

— Εἶμι ἐτοιμὸς νὰ σὰς ἀκολουθήσω. Εἶμι ἐτοιμὸς.

— Δὲν θέλεις νὰ φάγῃς, Ἰωάννη; τὸν ἠρώτησεν ὁ Κομβρέ, ὅστις, ἀποτεινόμενος εἰς τοὺς χωροφύλακας, προσέθηκε: Τίποτε δὲν ἔπραγεν ἀπὸ χθές.

— Εὐχαρίστως θὰ φάγω, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης.

— Καὶ ἡμεῖς ἐπίσης, προσέθηκεν ὁ ἐνωμοτάρχης. ἂν ἔχῃς τι νὰ μὰς προσφέρῃς. Μόνον, νὰ ἐτοιμάσῃς τὴν τράπεζαν ἐνταῦθα, διὰ νὰ μὴ καταληφθῶμεν ὑπὸ τοῦ πλῆθους, τὸ ὅποσον περιεκύκλωσε τὴν οἰκίαν.

— Εἶναι πολὺς κόσμος ἐξω; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης ζωηρῶς.

— Ναὶ, ἀπήντησεν ὁ ἐνωμοτάρχης, ἤλθον ἀπὸ ὅλα τὰ γειτονικὰ μέρη.

Ὁ Ἰωάννης ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε χιλιάδας ἀνθρώπων. Ἐμειδίασε μυστηριωδῶς.

— Διατί γελάς; ἠρώτησεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Διότι σκέπτομαι ὅτι ἂν ἤθελα, ὅλος αὐτὸς ὁ λαὸς εἰς μίαν λέξιν, εἰς ἓν νεῦμά μου, θὰ ἐφόρμα εἰς τὴν οἰκίαν καὶ θὰ με ἤλευθέρου, παρὰ τὴν θέλησίν σας.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἀνεσκιρτήσεν καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του.

— Ἦσυχάσατε λοιπόν, εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Δὲν τὸ θέλω αὐτό. Ἐγὼ μέγιστον συμφέρον νὰ διατελῶ ὑπὸ κρατησιν, καὶ θὰ ἐλυπούμην σφόδρα ἂν ἐσκέπτετό τις νὰ με ἐλευθερώσῃ ταύτην τὴν στιγμήν.

Ἡ ἐκπληξὶς τῶν χωροφυλάκων ἦτο μεγίστη. Προσεπάθησαν νὰ πείσωσι τὸν φυλακισμένον νὰ ὀμιλήσῃ· ἀλλ' οὕτως ἠρνήθη νὰ τοῖς ἀπαντήσῃ. Μετ' ὀλίγον ἐκάθησαν καὶ οἱ τρεῖς περὶ τὴν τράπεζαν, ἥτις παρεσκευάσθη ἐν σπουδῇ ὑπὸ τοῦ Κομβρέ.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἠτοιμάσθησαν ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς Νίμ.

Ὅπως δὲ ἡ τήρησις τοῦ φυλακισμένου καταστῆ εὐκολωτέρα, ἢ δὲ διὰ τῆς ὁδοῦ διάβασις του μὴ δώσῃ χώραν εἰς νέας συναιθροίσεις, οἱ δικασταὶ ἀπέστειλαν ἐκ Ῥεμουλὲν ἄμαξαν, ἵνα παραλάβῃ Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην ἐκ τῆς αὐλῆς τῆς ἐπαύλειος. Οὕτως οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, οὐδὲ νὰ ἀνευφημήσῃ αὐτόν.

Καθ' ἣν στιγμήν ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου, ἵνα καθήσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, μεταξὺ τῶν δύο χωροφυλάκων, ἐστράφη πρὸς τὸν Κομβρέ καὶ τῷ εἶπε:

— Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ παραστῶ εἰς τὴν κηδείαν τῆς Σαλβιέττης. Θὰ σημειώτῃς τὴν θέσιν, ἔνθα θὰ ταφῇ ὅπως ἐλευθερούμενος δυνηθῶ νὰ μεταβῶ καὶ κλαύσω ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς θυγατρὸς μου.

— Θυγάτηρ του! ἀνέκραξαν μίᾳ φωνῇ οἱ χωροφύλακες καὶ ὁ Κομβρέ.

— Λοιπόν, ναί, ἦτο θυγάτηρ μου, ἀνέκραξεν ἀποτόμως.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οὐδὲ λέξιν προσέφερε μέχρι τῶν Νίμ. Τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας του τῷ διέφυγεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδῆς του, καὶ ἦτο περιλυπὸς διὰ τοῦτο.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακὰς τῶν Νίμ.

B'

Τὸ κατὰστημα τῶν φυλακῶν τῶν Νίμ κεῖται παρὰ τὸ μέγαρον τῶν Δικαστηρίων καὶ βλέπει ἀπὸ τοῦ ἐτέρου μέρους ἐπὶ τῆς κονίστρας.

Ἡ εἰρκτῆ, ἐν ἣ ἐνεκλείσθη Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, ἔκειτο εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον.

Ἦτο ἐκτάσεως τεσσάρων τετραγωνικῶν μέτρων, ἠνοίγετο, ὡς καὶ πολλαὶ ἄλλαι, εἰς κυκλικὸν διάδρομον καὶ ἐφωτίζετο διὰ κίγκλιδωτοῦ φεγγίτου, εὐρισκομένου εἰς τὸ ὕψος τῆς κορυφῆς τοῦ ἀμφιθεάτρου.

Ἐπὶ δύο ἡμέρας, ὁ ἐπαίτης δὲν εἶχεν ἄλλας ἐπισκέψεις, ἢ τὰς τοῦ φύλακος τοῦ κομιζόντος τὸ λιτὸν αὐτοῦ γεῦμα, οὐδ' ἄλλας διασκεδάσεις ἢ τὸ θέαμα τῶν μελανῶν τοίχων τοῦ ἀρχαίου οἰκοδομήματος, καὶ βραχὺν περίπατον εἰς τὴν ἔρημον τῆς φυλακῆς αὐλῆν.

Ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν θλίψιν του καὶ εἰς τὰς σκέψεις, ἃς τῷ ἐνέβαλλεν ἡ σοβαρότης τῆς θέσεώς του, ἣν ἔβλεπεν ὑπὸ διττὴν ἔποψιν, τὴν τῆς προσωπικῆς του τούτεστιν ἀσφαλείας, διακινδυνεύουσης ἐκ τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ κατηγορίας, καὶ τὴν τῆς τηρητέας διαγωγῆς του πρὸς ταχεῖαν ἀνακάλυψιν τοῦ φονέως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ τελευταῖον τοῦτο, διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος σταθερᾶς ἰδέας. Ἐπίστευεν ὅτι ὁ ἔνοχος δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ κύριος Σαραμί, ὁ ἀνακριτῆς, τοῦ ὁποίου εὐρε τὸν δακτύλιον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Σαλβιέττης.

— Ἐάν, ἐσκέπτετο, τὸν δακτύλιον εὐρον εἰς τὸ δωμάτιον, ὅποτε ἐκεῖνος δὲν εἶχεν ἔτι ἔλθει, ἐμοῦ παρόντος, τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ ἄλλοτε. Πότε; Πῶς; Διατί;

Τὸ γεγονός τοῦτο ἀπησχόλει αὐτόν καθ' ὑπερβολὴν, ἀλλ' οὐδένα ἐτόλμα νὰ ἐκφέρῃ παρηρησίᾳ ὑπαινιγμῶν.

— Ὑποθεσίσθω, ἐσκέπτετο, ὅτι ὁ κύριος Σαραμί ἦτο ὁ ἐραστής τῆς Σαλβιέττης· ὅτι φοβηθεὶς ἐκ τῆς ἐγκυμοσύνης τοῦ ἀτυχοῦς προσφιλοῦς ἐκεῖνου πλάσματος, τὴν ἐφόνευσεν· ὅτι ἐκεῖνος εἶναι τὸν ὅποιον εἶδον φεύγοντα ἔπιππον τὴν νύκτα· ὅτι ἐν τῇ ταραχῇ, ἣν τῷ ἐπροξένησε τὸ ἔγκλημά του, ἀπώλεσε τὸν δακτύλιον ἐκεῖνον, ὅστις ὕστερον περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου, καὶ τὸν ὅποιον τῷ ἀπέδωκα· ἂν αὐτὴ εἶναι ἢ ἀλήθεια, διὰ τίνος μέσου δύναμαι νὰ τὴν ἀναδειξῶ θριαμβεύουσαν;

Ἐὰν βεβαιώσω ὅτι εὐρον τὸν δακτύλιον πρὶν ἢ εἰσέλθῃ ὁ κύριος Σαραμί, θὰ τὸ ἀρνηθῆ, θὰ εἶπῃ ὅτι τὸν ἐφόρει τὴν πρῶτην ἐκείνην, καὶ θὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ὁμολογίαν, ἣν ἐδέησε νὰ κάμω, διὰ νὰ μὴ τὸν πτοήσω, ὅταν με ἠρώτησε πότε καὶ ποῦ εὐρον τὸν δακτύλιον. Θὰ πιστεύωσιν ἐκεῖνον καὶ ὄχι ἐμέ. Ἄλλως τε, ἂν ἦναι ἔνοχος, ἂν κατορθώσω νὰ βεβαιωθῶ εἰς τοῦτο, θὰ ἐξεδιούμην ἐπαρκῶς παραδίδων αὐτόν εἰς τὴν δικαιοσύνην; Δὲν θὰ εὐρῇ ἀρχαίους φίλους μεταξὺ τῶν δικαστῶν του; δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ καλυφθῇ ἢ ὑπόθεσις;

Ὅχι! ὄχι! καὶ ἂν ἔτι εἶχον εἰς χεῖράς

μου τὴν ὑλικὴν ἀποδείξιν τῆς ἐνοχῆς του, δὲν θὰ τὸν κατήγγελον. Ἀλλ' ἡ ἐκδίκησις μου θὰ ἦναι φοβερωτέρα· θὰ τὸν πλήξω εἰς τὰ προσφιλέστερα του, ἂν ἔχη τοιαῦτα· εἰς τὴν κοινωνικὴν του θέσιν, διὰ τὴν ὁποῖαν ὑπερηφανεύεται. Ὡ! ἂν ἦναι ὁ φονεὺς τῆς Σαλβιέττης, δυστυχία εἰς αὐτόν!

Τοιαῦται ἦσαν αἱ σκέψεις, ἃς Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἀνεκύκλει ἐν τῷ νῷ. Ἐν τούτοις ἀνησυχεῖ μὴ ἔτι ἀνακριθεῖς, καὶ ἐφοβεῖτο μὴ ὁ κύριος Σαραμί ἀναθέσῃ τὴν ἀνάκρισιν εἰς τινὰ τῶν συναδέλφων του.

— Οὐδὲν μέσον θὰ εἶχον τότε διὰ νὰ πεισθῶ ἂν εἶναι ἐνοχος.

Ἦτο ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς φυλακισέως του.

— Γνωρίζεις, ἠρώτησε τὸν δεσμοφύλακα, ἂν ὁ ἀνακριτὴς θὰ μὲ προσκαλέσῃ νὰ ἐμφανισθῶ ταχέως ἐνώπιόν του; Νὰ εἶναι τις ἀθῶος καὶ νὰ ἀναμνήνῃ, εἰς τὰς φυλακάς, τὴν εὐδόκησιν ἐνὸς δικαστοῦ, εἶναι σκληρόν, καὶ ἐκεῖνοι, εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ὁποίων διατελῶ, ὅποτε δι' οὐδὲν ἔχω νὰ μεμφθῶ ἑμαυτόν, ὧφειλον νὰ ὦσι μᾶλλον οἰκτεῖρμονες.

Ὁ φύλαξ ἦτο ἀπλοῦς, πρῶτος καὶ γενναίος ἀνθρώπος.

— Σιώπα λοιπόν, εἶπεν εἰς τὸν ἐπαίτην. Ἄν τοιοῦτοι λόγοι ἐφθάνον εἰς τὰ ὦτα τῶν ἐν τῇ εἰσαγγελίᾳ, θὰ ἐπεδάρουν τὴν θέσιν σου.

— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῶ διὰ τὴν ἀφώρητά μου, καὶ νὰ παραπονεθῶ ὅτι μὲ κρατοῦσιν ἀδίκως εἰς τὴν σκοτεινὴν ταύτην φυλακὴν; Ὅχι, δὲν φοβοῦμαι ἂν ἐπαναληθῶσιν οἱ λόγοι μου, σὲ πρκακαλῶ μάλιστα νὰ τὸ πράξῃς. Εἶπε εἰς τὸν ἀνακριτὴν ὅτι ἐπείγομαι νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιόν του.

— Θὰ τὸ πράξω, ἀφοῦ ἐπιθυμεῖς. Οἱ λόγοι σου θὰ μεταβιβασθῶσι πιστῶς διὰ τοῦ διευθυντοῦ.

Ὁ φύλαξ ἠτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ· ἀλλ' ὁ ἐπαίτης τὸν ἐσταμάτησε.

— Γνωρίζεις τὸν κύριον Σαραμί, τὸν δικαστήν, ὅστις ἀνέλαβε τὴν ἀνάκρισιν διὰ τὰ συμβάντα, εἰς τὰ ὁποῖα εἶμαι ἀναμειγμένος;

— Ἄν τὸν γνωρίζω! τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ φύλαξ. Χάρις εἰς τὴν ὑποστήριξιν του διωρίσθην εἰς τὴν θέσιν τοῦ δεσμοφύλακος.

— Λοιπόν εἶναι καλοκάγαθος.

— Ναι· εἶναι τοιοῦτος διὰ τοὺς ἀγαθούς, ἀλλ' ἀδυσώπητος διὰ τοὺς φαύλους.

— Εἶναι ἐγγαμος; ἠρώτησε δειλῶς Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης.

Ὁ φύλαξ τὸν παρετήρησεν ἐκπληκτος.

— Τί σὲ ὠφελεῖ νὰ τὸ μάθῃς;

— Εἰξεύρεις... θέλει τις νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς τὸν ἀνθρώπον, ὅστις κρατεῖ εἰς χεῖράς του τὴν τύχην μας.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἐφάνη ἀρκεσθεῖς εἰς τὴν δικαιολογίαν ταύτην καὶ ὑπέλαβε:

— Ναι, ἔχει νεωτάτην καὶ ὠραιωτάτην σύζυγον. Ἄ! ἂν ἐκεῖνη ἤθελε νὰ σὲ ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς, καὶ νὰ σὲ ὑπερασπισθῇ παρὰ τῷ συζύγῳ αὐτῆς,

καὶ δεκάκις ἂν ἦσο ἐγκληματίας, πιστεύω, ὅτι δὲν θὰ ἀνθίστατο εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς!

— Τὴν ἀγκυλῶν; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας ὁ Ἰωάννης.

— Τὴν λατρεύει. Φαντάσθητι. Εἶναι εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν· τὴν ἐνυμφεῦθη πρὸ πέντε ἐτῶν, ὅτε ἐκεῖνος ἦτο τεσσαρακοντούτης· ἀληθῆς γάμος ἔρωτος!

Ἡ ἀποκαλύψις αὕτη συνέχευε τὰς εἰκασίας Ἰωάννου τοῦ Ἐπαίτου.

Ἀληθῶς, πῶς νὰ παραδεχθῇ, ὅτι ὁ κύριος Σαραμί— ὅστις, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὀμολογίαν ἀπλοῦ φύλακος, ἠχοῦς τῆς κοινῆς γνώμης, ἠγάπα ἑμμανῶς τὴν σύζυγόν του— ἀπεπλάνησε τὴν Σαλβιέττην;

— Ἐχει τέκνα; ἠρώτησεν ὁ ἐπαίτης.

— Ἐχει υἱὸν εἰκοσαετῆ, ἐκ τοῦ πρώτου γάμου του· διότι πρὶν νυμφεῦθῃ τὴν σύζυγον, τὴν ὁποίαν ἔχει, ἦτο νυμφευμένος.

Ἐξ ὅλων τούτων οὐδὲν ἐμάνθανεν Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, δυνάμενον νὰ τὸν θέτῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τεκμηρίου εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ὑπονοιῶν του. Τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἐκείνης διήλθεν ἐν σκληροτάτῃ ἀβεβαιότητι.

Τὴν ἐπιούσαν, ἀπὸ τῆς ὀγδόης ὥρας ἡ θύρα τῆς εἰρκτῆς ἠνεώχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ δεσμοφύλαξ συνοδευόμενος ὑπὸ δυο χωροφυλάκων.

— Σὲ προσκαλεῖ ὁ ἀνακριτὴς, τῷ εἶπε.

— Μετεβίβασε τὴν παραγγελίαν μου! ἀπήντησε μετὰ χαρᾶς ὁ Ἰωάννης. Εὐχάριστῶ!

Ἀλλὰ, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἰς τῶν χωροφυλάκων προῦχώρησεν ἵνα τῷ φέρῃ χειροπέδας.

— Δι' ἐμὲ αὐτά! ἀνέκραξεν, ἀπατάσθε. Κατηγοροῦμαι, ἀλλὰ δὲν ἐκηρύχθη ἐνοχος. Δὲν μὲ ὠδήγησαν σιδηροδέσμιον ἐκ Ρεμουλὲν ἐνταῦθα.

— Μὴ ἀνθίστασαι, τῷ εἶπε φιλικῶς ὁ δεσμοφύλαξ Πᾶς κατηγορούμενος, ἐμφανιζόμενος ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, πρέπει νὰ φέρῃ χειροπέδας. Εἶναι συνθηεῖα καὶ πρέπει νὰ συμμορφωθῇς. Δὲν ἀποθνήσκει τις μετὰ τούτου.

— Ἀτιμία! ἐψιθύρουν ὁ ἐπαίτης προτείνων εὐπειθῶς τὰς χεῖρας. Καὶ διὰ τὴν ταπεινωσιν αὐτὴν θὰ ἐκδικηθῶ ἐπὶ τοῦ φονεῶς, ἂν τὸν ἀνακαλύψω!

Ἐξῆλθε τῆς εἰρκτῆς του συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δύο χωροφυλάκων.

Οὕτως κατῆλθε κλίμακας, διήλθε μακροὺς διαδρόμους καὶ ἀνῆλθεν ἐτέρας κλίμακας. Ἠνέωξαν δέκα θύρας ὅπως διέλθῃ, καὶ τὰς ἐπανεκλείσαν ὀπισθέν του.

Παρῆλθον πλέον τῶν πέντε λεπτῶν, ἵνα φθάσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Τὸν εἰσῆγαγον παρευθῆς. Ἐπειδὴ τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, εἶχον ἀναψεῖ μεγάλην πυράν. Ὁ κύριος Σαραμί ἐκάθητο ἐπὶ ἀνακλίντρον, πρὸ τῆς θερμάστρας, ἐρειδόμενος διὰ τῶν ἀγκώνων ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης πλήρους ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἐπισταμένως ἐξήταζεν.

Ὅταν εἰσῆλθεν Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀφαιρέσατε τὰς χειροπέδας ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον τοῦτον καὶ ἐξέλθετε, εἶπεν εἰς τοὺς χωροφύλακας. Μείνατε εἰς τὸν προθάλαμον· θὰ σὰς καλέσω ὅταν λάβω ἀνάγκην.

Ὁ ἐπαίτης ἠὺχαρίστησε διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς. Οἱ χωροφύλακες ἐξετέλεσαν τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς διαταγὴν.

Ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ ἐπαίτης ἔμειναν μόνοι.

— Τὴν ἀνάκρισιν θ' ἀρχίσω μετ' ὀλίγον, εἶπεν αἰφνης ὁ κύριος Σαραμί. Ἐχω, πρῶτον, νὰ σοὶ δώσω προσωπικὴν τινὰ ἐξήγησιν. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θύμακτος, παρεπονέθην παρρησίᾳ ὅτι ἀπώλεσα τὸν δακτύλιόν μου, ὅστις μοὶ ἦτο λίαν προσφιλῆς. Μοὶ ἔδωκας πάραυτα τὸν δακτύλιον τοῦτον, τὸν ὅποιον πρὸ μικροῦ εἶχες εὑρεῖ, καὶ ὅστις ὁμοιάζει παραδόξως πρὸς τὸν ἰδικόν μου. Τοῦτο παρετήρησα ἄμα ἐπανελθὼν ἐνταῦθα. Ὁ δακτύλιός μου ἔχει ἐνδοθεν κεχαραγμένον τὸ ὄνομά μου ὡς καὶ τὸ τῆς συζύγου μου, ἐνῶ οὗτος οὐδὲν φέρει ὄνομα.

Συγχρόνως, ὁ κύριος Σαραμί, ἔδειξεν εἰς τὸν ἐπαίτην τὸν δακτύλιον, ἐφ' οὗ οὐδὲν ἦτο κεχαραγμένον.

— Τὰ ὀνόματα ἐξηλείφθησαν διὰ ρίνης, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Ἰωάννης.

— Πόθεν τὸ γνωρίζεις; ἠρώτησεν ὁ Σαραμί προσπαθὼν νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀταραξίαν του.

— Ἰδέτε, κύριε δικαστά, αὐτὰς τὰς γραμμὰς. Εἶναι τὰ ἴχνη τῆς ρίνης· εἶναι δὲ πρόσφατα καὶ προδίδουσι τὴν ἀπειρίαν τοῦ ρινήσαντος.

— Ἀληθῶς, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Σαραμί Λοιπόν, ἂν εὔρες τὸν δακτύλιον τοῦτον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Σαλβιέττης, ἂν ἀποδεικνύεται, ὡς λέγεις, ὅτι τὰ ἐνδοθεν κεχαραγμένα ὀνόματα ἐξηλείφθησαν διὰ ρίνης, θὰ πιστεύσω προθύμως ὅτι εἶναι ὁ ἰδικός μου, ὅτι μοὶ ἐκλάπη, καὶ ὅτι ὁ κλέπτης εἶναι ὁ αὐτοῦργός τοῦ φόνου. Ἡ περίστασις αὕτη εἶναι ἐλαφρυντικὴ διὰ σέ, ἂν δυνήθῃς νὰ ἀποδείξῃς ὅτι εὔρες τὸν δακτύλιον, καθ' ἣν στιγμήν μοὶ τὸν ἀπέδωκες.

— Τὸ βεβαιῶ.

— Αἱ διαβεβαιώσεις δὲν εἶναι ἀποδείξεις. Ὑπολογίζω ὅτι ἀπώλεσα τὸν δακτύλιον τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος. Εἰς τρεῖς ἡμέρας, εἶχες καιρόν, εἴτε ἂν τὸν εὔρες, εἴτε ἂν τὸν ἔλαβες ἀπὸ τὸν κλέπτην, νὰ ἐξαλείψῃς τὰ ὀνόματα, ἵνα εὐκολώτερον οἰκαιοποιηθῇς αὐτόν.

— Ἀλλὰ τότε διατί θὰ τὸν ἀπέδιδας;

— Ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ εὑρεθῇ, ἐνεργουμένης ἐπὶ σοῦ ἐρεῦνης.

Ἀκούσας τοῦτο Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἐγένετο κατοχρός.

— Κύριε δικαστά, εἶπεν, ἐπιμένουσι κατηγοροῦντές μου. Διακηρῶντῶ καὶ πάλιν ὅτι εἶμαι ἀθῶος· καί, ἐπειδὴ τὸ περιστατικὸν τοῦ δακτυλίου—τὸν ὅποιον ὑμεῖς ἀπώλεσατε, ἀνεῦρον καὶ ἀπέδωκα ἐγώ, ἐρίνησε δὲ ἀγνοῶ τίς καὶ πότε—ἀποβαίνει ἐπιβχρυντικὴ περίπτωσις, ὀφείλω νὰ ὑπενθυμίσω ὑμῖν ὅτι, τὴν ἡμέραν τῆς

συλλήψεώς μου, μοί διέφυγε κραυγή, τὴν ὁποῖαν θὰ σὰς εἶπον. Ἡ Σαλβιέττη ἦτο θυγάτηρ μου καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω. Ὁ πατήρ δὲν φονεύει τὸ τέκνον του!

— Ἐκτός ἂν θελήσῃ νὰ πνίξῃ εἰς τὸ αἶμα τὴν ἀτίμως του. Ἡ Σαλβιέττη ἦτο ἔγκυος, ἀπῆντησεν ὁ κύριος Σαραμί ἐγειρόμενος.

Εἰς τὴν τόσῳ σαφῶς ἐπιρριπτομένην κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν, Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἔκυψε τὴν κεφαλὴν. Ἐβλεπε καταστρεφόμενα πάντα τὰ σχέδια, ὅσα ἐπλαττε περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κυρίου Σαραμί, ἑαυτὸν δὲ περιβαλλόμενον ὑπὸ δυσχερῶν περιστάσεων, ἀντικειμένον εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητός του.

— Ἰδόμεν, εἶπεν ἀφῆνης ὁ ἀνακριτὴς μὲ ὕφος γλυκὺ καὶ σχεδὸν πατρικόν, εἶμαι διατεθειμένος νὰ δεχθῶ τὰς ἀποδείξεις μεταμελείας, τὰς ὁποίας δίδεις, καὶ τὰς ὁμολογίας τὰς ὁποίας θὰ κάμῃς. Εἰπέ τὴν ἀλήθειαν, εἰπέ τὴν ὀλοκλήρον, καὶ θὰ ὠφελῆθῃς ἐκ τούτου.

— Τὴν ἀλήθειαν! ἀνέκραξεν ὁ ἐπαίτης. Ἄ! κύριε, τὴν εἶπον καὶ οὐδὲν ἔχω νὰ προσθέσω εἰς ὅσα ἀφηγήθη εἰς τοὺς χωροφύλακας πρῶτον, καὶ εἰς ὑμᾶς κατόπιν. Ὅχι, οὐδὲν ἔχω νὰ προσθέσω. Μόνον...

— Μόνον; . . . ἐπανέλαθεν ὁ κύριος Σαραμί μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Μόνον, διαφυλάττω ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν ἱστορίαν τοῦ δακτυλίου, τὸν ὅποιον εὗρον, ὑμεῖς δὲ ἀνεγνωρίσατε ὡς ἰδικόν σας, καὶ ὁ ὁποῖος βεβαίως ἔπεσεν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ δολοφόνου, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος.

— Ἡ ἱστορία τοῦ δακτυλίου! Ἄλλ' αὕτη βεβαίως θὰ σὲ ἐπιδαρύνῃ, ἀνέκραξε μετὰ σπουδῆς ὁ κύριος Σαραμί.

— Τὸ πιστεύετε; ἠρώτησεν ὁ ἐπαίτης, εἰς ὃν πᾶσαι αἱ ὑπόνοιαι ἀνεγεννήθησαν. Ἰδού, κύριε ἀνακριτά! ἀφήσατέ με νὰ συνδυάσω τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεώς μου, ὡς ἐγὼ νομίζω καλόν. Ἐὰν θέλετε νὰ μὲ ἀνακρίνητε, πράξατέ το θὰ σὰς ἀπαντήσω. Ἄλλὰ μὴ ἀπαιτεῖτε νὰ δεχθῶ τὰς συμβουλὰς σας. Τὸ ἐνστικτὸν τῆς συντηρήσεως μὲ ζωογονεῖ, ὅχι διότι μετὰ τὸν τραγικὸν θάνατον τῆς θυγατρὸς μου, ποθῶ πολὺ νὰ ζήσω, ἀλλὰ διότι δὲν θέλω ν' ἀποθάνω ἠτιμασμένος καὶ χωρὶς νὰ ἀνακαλύψω τὸν ἐνοχόν. Ὡ! Ὡ! Ὡ! ὑπερασπισθῶ ὡς λέων, σὰς προειδοποιῶ. Δὲν γνωρίζετε ὁποῖα ἐπιχειρήματα ἔχω εἰς τὴν γλῶσσάν καὶ τὸν νοῦν.

— Ἐπιθυμῶ νὰ τὰ μάθω, ἀπῆντησεν ὁ κύριος Σαραμί μετὰ μειδιήματος προσποιητοῦ καὶ μὴ ἀποκρύπτοντος τὴν συγκίνησίν του.

— Ἐγὼ, εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ ἐγκλημα ἐτελέσθη ὑπὸ ἀνθρώπου καλῆς κοινωνικῆς τάξεως, ὡς ὑμεῖς, καὶ ὄχι ὑπὸ ἀθλίου τινός, ὡς ἐγὼ. Ἡ θυγάτηρ μου ἦτο ὠραία, ἦτο ἀνίσχυρος. Εἰς ἐκ τῶν ὁμοίων σας, θελχθεὶς ὑπὸ τῆς καλλονῆς τῆς, τὴν διέφθειρε. Κατόπιν, φοβηθεὶς τὰς συνέπειας τοῦ παραπτώματός του, τὴν ἐφόνευσεν διὰ νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ τὸν κατηγορήσῃ δημοσίᾳ, ὡς ἐξαπατήσαντα αὐτήν.

Ὁ κύριος Σαραμί καθίστατο ὀλονὲν ὠχρότερος.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς, εἶπε καθ' ἑαυτὸν:

— Ἀναμφιβόλως, αὐτὸς εἶναι ὁ φονεύς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, διενεοῖτο μετὰ τῆς ταχύτητος, ἣν ἀπῆτουν αἱ περιστάσεις καὶ ὁ κίνδυνος, ὃν διέτρεχεν, ὁποῖαν διαγωγὴν ἔδει νὰ τηρήσῃ.

Ἐπρεπε νὰ ἐπιρρίψῃ κατὰ τοῦ κυρίου Σαραμί τὴν κατηγορίαν καὶ νὰ τῷ εἶπῃ:

— Ὁ φονεύς, εἶσαι σύ. Ὁ δακτύλιος οὗτος εἶναι ἰδικός σου. Σοὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ δακτύλου σου, ὅταν ἐπληξες τὴν Σαλβιέττην. Ὅταν, μετὰ τινὰς ὥρας, σοὶ τὸν ἀπέδωκα, τὸν ἔλαβες χωρὶς οὐδὲν κατ' ἀρχὰς νὰ σκεφθῆς. Κατόπιν ἐσκέφθης ὅτι, ἀναγνωρίσας τὸν δακτύλιον ὡς ἰδικόν σου, ἀναμιγνύσασαι εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὑπὸ ἐπικινδύνους διὰ σὲ περιστάσεις. Τότε ἐξήλειψες διὰ ῥίνης τὰ ἔνδοθεν τοῦ δακτυλίου κεχαραγμένα ὀνόματα, τὸ ἰδικόν σου καὶ τὸ τῆς συζύγου σου, καὶ διεκλήρυξες ὅτι δὲν σοὶ ἀνήκει ἢ ὅτι ἂν σοὶ ἀνήκε, τὸν ἐρίνησαν ἀφοῦ σοὶ τὸν ἔκλεψαν.

Ἐπρεπε νὰ ἀπειθῆν κατὰ τοῦ κυρίου Σαραμί τὴν φοβερὰν ταύτην κατηγορίαν;

— Ἐὰν τολμήσω νὰ τὸ πράξω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰωάννης, δύναται ν' ἀπαλλαγῇ ἐμοῦ εἴτε φονεύων με διὰ πιστολίου, ἐνταῦθα, εἰς τὸ γραφεῖόν του, καὶ διακηρύττων ὅτι ὤρμησα ἐναντίον τού, ἐνῶ μὲ ἀνέκρινεν, εἴτε ἐπανακλείων με εἰς τὰς φυλακὰς καὶ ἀφίνων με ἐκεῖ νὰ τήκωμαι ὑπὸ μαρασμοῦ καὶ ἀπελπισίας, μέχρως οὐ ἀποθάνω ἢ παραφρονήσω. Ἄς φανῶ λοιπὸν ταπεινὸς καὶ ἄς ἀναμείνω τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἡ ἐκδίκησις, ἂν ἐκεῖνος ἐφόνευσεν τὴν θυγατέρα μου, ἔσται ἀσφαλεστέρα καὶ πρὸ πάντων φοβερωτέρα.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης διενεοῖτο ταῦτα, ἐνῶ ἀπεκρίνετο καὶ εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὅστις μόνον κατὰ τύπους ἐξηκολούθει τὴν ἀνάκρισιν.

Ὁ δικαστὴς ἠγέρθη καί, ὡς εἰ θέλων νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ὠχρότητα αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κατηγορούμενον, τὸν κατὰ τὰ φαινόμενα τρέμοντα ἐνώπιόν του, εἶπε:

— Πάσχω. Ὡ! ἐπικναλάθωμεν βραδύτερον τὴν ἀνάκρισιν.

Εἶτα, μετὰ τινος ἀγωνίας προσέθηκεν:

— Ἄλλὰ πιστεύσον μοι, ἀκολούθησον σύστημα ὑπερασπίσεως λογικώτερον καὶ κυρίως, μᾶλλον σύμφωνον πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Δὲν θὰ ἐλύσης τὴν συμπάθειαν τῶν δικαστῶν σου ἀρνούμενος, ἐνῶ ἡ ἐνοχὴ σου εἶναι προφανής.

Οἱ αὐθάδεις οὗτοι λόγοι ἐξέπληξαν τὸν ἐπαίτην, διότι δὲν ἠνόει ὅτι συμφέρον εἶχεν ὁ ἀνακριτὴς, ἂν ἦτο ἐνοχός, νὰ φανῇ δραστήριος εἰς ἀνακάλυψιν τοῦ φονέως.

Ὁ κύριος Σαραμί προεχώρησε πρὸς τὴν θύραν ἵνα κλέσῃ τοὺς χωροφύλακας. Ἄλλὰ ταῦτοχρόνως αὕτη ἠνεώθη καὶ ὠραία νεαρὰ γυνὴ εἰσώρμησε μειδιῶσα, εὐχαρῆς, θορυβῶδης, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, παρὰ τὰς προσπάθειάς, αἱ μετὰ

σεβασμοῦ κατέβαλλεν ὁ κλητὴρ τοῦ γραφείου ἵνα τὴν ἐμποδίσῃ.

— Δὲν εἶναι ἀληθές, φίλε μου, ὅτι πάντοτε εὐχαρίστως μὲ δέχεσαι; ἠρώτησεν αὕτη πλησιάζουσα τὸν κύριον Σαραμί.

— Πάντοτε, ἀπῆντησε πειρώμενος νὰ μειδιάσῃ καὶ προχωρῶν πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ἄλλ' ἄφες πρῶτον ν' ἀποπέμψω τὸν κατηγορούμενον αὐτόν.

Ἡ κυρία Σαραμί ἐπλησίασε τρέμουσα τὸν σύζυγόν της καὶ τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, παρατηροῦσα Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην μὲ ἔκφρασιν ἐκπληξέως καὶ τρόμου:

— Ὡ! σὲ παρακαλῶ, μὴ τὸν ἀποπέμψῃς ἀκόμη! ἄφες με νὰ τὸν ἴδω. Πόσον εἶναι παράδοξος ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ μοναχοῦ. Εἶναι μέγας κακοῦργος, δὲν ἔχει οὕτω;

— Τὸ φοβοῦμαι, ἀπῆντησε διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ὁ ἀνακριτὴς.

Ὁ Ἰωάννης ἰδὼν εἰσελθοῦσαν τὴν κυρίαν Σαραμί ἀπεσύρθη συνεσταλμένος εἰς τὴν σκοτεινοτέραν γωνίαν τοῦ γραφείου καί, τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην, παρετήρει λαθραίως τὸ χάριεν ἐκεῖνο πλάσμα, ἐν τῷ συνόλῳ τοῦ ὁποίου ἐφάνετο, παρὰ τὴν μελαγχολικὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου, ἡ ὑγεία, ἡ περιπαθὴς στοργὴ τῆς ψυχῆς, ὁ ἐνθουσιασμός, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ζωηρὰ καὶ ἀπαστρόπτουσα καλλονὴ ἐφάνετο οἰονεὶ περιβαλλομένη ὑπὸ ἀκτίνος ἡλίου.

Ἄλλ' ἰδὼν ὅτι τὸν παρετήρει ἔντρομος καὶ μετὰ περιοργείας, προὐχώρησεν ἐν βῆμα καὶ εἶπεν:

— Σὰς προξενῶ φόβον, κυρία; διατί; Εἶμαι γέρον καὶ ἀνίσχυρος. Ἄλλως τε δὲν εἶμαι οὐδ' ὅσον φαίνομαι κακός, οὐδ' ὅσον λέγουσιν ἐπιφόβος. Μὲ κατηγοροῦσι διὰ μέγα ἔγκλημα, καὶ εἶμαι ἀθῶος.

— Πάντες τὸ αὐτὸ λέγουσιν, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ ἀνακριτὴς ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του.

— Ἐν τούτοις, φίλε μου, εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶναι ἐνοχός; Ἄν ὁ ἀληθὴς ἐνοχός ἀπέδρα, καὶ ἂν ὁ γέρον οὗτος ἦτο θῦμα τῆς εἰδεχθείας του ἢ τῆς φήμης, τὴν ὁποῖαν χαίρει. . .

— Ὅχι! ὄχι! Κρίνω ἐκ τῶν γεγονότων καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν διαδόσεων. Ἐχω ἐνταῦθα, πλέον τοῦ δέοντος, ἀποδείξεις κατ' αὐτοῦ.

Καὶ ἐδείκνυε τὴν μικρὰν τράπεζαν, ἐφ' ἣς ὑπῆρχον μετὰ τῶν ἐγγράφων τὸ ἐγχειρίδιον, δι' οὗ ἐπλήγη ἡ Σαλβιέττη, ὁ ὑπὸ τοῦ ἐπαίτου εὐρεθεὶς δακτύλιος καὶ ἄλλα πειστήρια.

Ἡ κυρία Σαραμί προέβη ἐν βῆμα πρὸς τὴν τράπεζαν. Τὸ βλέμμα της εἴλκυσε ὁ στίλβων δακτύλιος, ὃν λαβοῦσα μετὰ τῶν λευκῶν τῆς δακτύλων, εἶδει μειδιῶσα εἰς τὸν σύζυγόν της.

— Εἶναι καὶ τοῦτο, εἶπε, πειστήριον; Ἰδού πῶς μεταχειρίζεσαι τὸν δακτύλιον τοῦ γάμου μας! Τὸν ἀφίνεις μετὰ τῶν ἀντικειμένων τούτων, μὲ κίνδυνον νὰ τὸν ἀπωλέσῃς!

— Ἄλλὰ δὲν εἶναι ὁ ἰδικός μου, ἀπῆντησεν ὁ δικαστὴς καταφανῶς συγκινηθεὶς.

ΚΕ'

Πῶς ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ὠδοιπόρησεν ἐπὶ ὄνου καὶ ἔμαθε πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἠγνόει.

Τὸ αἴτιον, ὅπερ καθίστα τὸν Σχικὸν τόσον ἀδιάφορον εἰς τὴν περιποίησιν τοῦ στομάχου του, ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου, ὅσον ἂν ἦτο ἡ ἐκαυχᾶτο ὅτι ἦτο πρελλός, εἶχεν ὅσπην ἠδύνατο νὰ ἔχη καλόγηρος μέριμναν, τὸ αἴτιον ἦτο, ὅτι, πρὶν ἢ ἀπέλθῃ τοῦ Κέρατος τῆς Ἀφθορίας, εἶχε προγευματίσει ἀφθόνως.

Ἄλλως, τὰ μεγάλα πάθη τρέφουσι τὸν ἄνθρωπον, ὡς λέγουσιν, ὁ δὲ Σχικὸς, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἦτο κατελιημμένος ὑπὸ μεγάλου πάθους.

Ἐνεκατέστησε, λοιπόν, ἐνώπιον τραπέζης τῆς μικρᾶς οἰκίας τὸν ἀδελφὸν Γορανφλότον, πρὸ τοῦ ὁποῖου παρετέθησαν οἶνος, χοιρομήριον καὶ ὠά, τὰ ὁποῖα οὗτος διεβίβαζεν εἰς τὸν στόμαχόν του, διὰ τῆς συνηθούς αὐτῷ ταχύτητος καὶ ἀδιαλείπτως.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ Σχικὸς περιήρχετο τὴν γειτονίαν εἰς ἀναζήτησιν ὄνου, ἀνεῦρε δ' ἐν τινι χωρικῇ οἰκίᾳ, ἐν τῷ μέσῳ ἐνὸς ἵππου καὶ ἐνὸς βοῆς, τὸν εἰρηνικὸν ὄνον, τὸ ἀντικείμενον τῶν εὐχῶν τοῦ Γορανφλότου. Εἶχεν ἡλικίαν τεσσαρῶν ἐτῶν, χρωματισμὸν ἀποκλίνοντα πρὸς τὸ φαῖον καὶ σῶμα ἀρκούντως παχύ, ὑποβασταζόμενον ὑπὸ τεσσαρῶν κνημῶν, τορνευτῶν ὡς ἀδρακτίων. Τῷ κνηρῷ ἐκείνῳ, τοιοῦτος ὄνος ἐτίμαζο ἐἰκοσι λιτρῶν, ἀλλ' ὁ Σχικὸς ἔδωκεν εἰκοσι δύο καὶ ἑθαυμάσθη διὰ τὴν γενναιοδωρίαν του.

Ὅτε ὁ Σχικὸς, ἐπανελθὼν μετὰ τῆς λείας του, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ τῷ δωμάτιῳ, ἐν ᾧ ἐγευματίεζεν ὁ Γορανφλότος, οὗτος, ὅστις εἶχε καταβροχθίσει τὸ ἥμισυ πῆττας ἐξ ἐγγέλεων καὶ εἶχε κενώσει τρίτην φιάλην οἴνου, ἐνθουσιασθεὶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ὑποζυγίου του, ἄλλως δὲ ὢν διατεθειμένος εἰς τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα ὑπὸ τῶν ἀτμῶν γενναίου οἴνου, ἠγέρθη, ἠσπᾶσθη τὸν ὄνον ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σιαγόνων καὶ εἰσῆγαγε μετὰ αὐτῶν μακρὸν τεμάχιον ἄρτου, ὅπερ ἠνάγκασε τὸ ζῶον νὰ ὀγκανίσῃ.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος, τί ὠραίαν φωνὴν ἔχει, θὰ τραγουδοῦμεν καμμίαν φωνὴν μαζί. Εὐχαριστῶ, φίλε Σχικῶ, εὐχαριστῶ.

Προαχρῆμα δ' ἐβάπτισε τὸν ὄνον του, διὰ τοῦ ὀνόματος Παροῦργος.

Ὁ Σχικὸς, ἰδὼν ὅτι ὁ Γορανφλότος εἶχε φάγει κατὰ κόρον, εἶπεν αὐτῷ μὲ τόνον φωνῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ μοναχὸς δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ:

— Ἐμπρός! δρόμον, κουμπάρε, δρόμον! εἰς Μελὺν τρώγομεν πάλιν.

Ἡ φωνὴ τοῦ Σχικῷ ἦτο τόσον ἐπιτακτικὴ, οὗτος δ' εἶχεν ἀναμίξει τόσῳ γλυκεῖαν ὑπόσχεσιν μετὰ τῆς σκληρᾶς προσταγῆς, ὥστε ὁ Γορανφλότος, ἀντὶ πάσης παρατηρήσεως, ἐπανελάθειν:

— εἰς Μελὺν! εἰς Μελὺν!

Ἄνευ δὲ μείζονος βραδύτητος, ἀνε-

ριχθήθη, τῇ βοήθειᾳ ἐδωλίου, ἐπὶ τοῦ ὄνου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου, ἀντὶ σάγματος, ὑπῆρχεν ἀπλοῦν δερμάτινον προσκεφάλαιον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἤρτηντο δύο διπλαῖ λωρίδες δέρματος ἀντὶ ἀναβολῶν. Ὁ μοναχὸς ἀπέρασε τὰ σανδάλιά του διὰ τῶν δερματίνων λωρίδων, ἔλαθεν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα τὸν ρυτίθρα τοῦ ὄνου, ἐστήριξε τὴν ἀριστερὰν πυγμὴν ἐπὶ τῶν λαγῶνων του καὶ ἐξῆλθε τοῦ καπηλείου, μεγαλοπρεπῆς ὡς ὁ Θεός, πρὸς τὸν ὁποῖον, ὡς ὁ Σχικὸς ἔλεγεν, ὠμοίαζεν.

Ὁ Σχικὸς ἵππευσε μὲ τὴν ἐπιδεξιότητα ἐντελοῦς ἵππέως, ἀμφοτέροι δὲ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν Μελὺν μὲ μικρὸν καλπασμόν.

Τοιοιτοτρόπως, διέτρεξαν συνεχῶς τεσσαρὰς λεύγας, εἴτα δ' ἐστάθμευσαν. Ὁ μοναχὸς ἐπωφελήθη τοῦ λαμπροῦ ἡλίου, ὅπως ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τοῦ χόρτου καὶ κοιμηθῇ, ὁ δὲ Σχικὸς ὑπελόγησε τοὺς σταθμούς καὶ ἀνεῦρεν, ὅτι ἐχρειάζοντο δώδεκα ἡμέραι, ὅπως διατροῦξωσιν ἑκατὸν εἰκοσι λεύγας, ἀνὰ δέκα λεύγας καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

Δέκα λεύγαι ἦσαν ὅτι ἠδύνατό τις ν' ἀπαιτήσῃ λογικῶς ἐκ τῶν συνδυασμένων δυνάμεων ἐνὸς ὄνου καὶ ἐνὸς μοναχοῦ.

Ὁ Σχικὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶναι δυνατὸν, εἶπε, προσβλέψας τὸν ἐκτάδην κοιμώμενον μοναχόν· δὲν εἶναι δυνατὸν· ἐὰν θέλῃ νὰ με ἀκολουθήσῃ, ὀφείλει νὰ διατρέχῃ τοὐλάχιστον δεκαπέντε λεύγας καθ' ἑκάστην. Ἐκίνησε, λοιπόν, αὐτόν, ὅπως τὸν ἀφουπνίσῃ καὶ ἀνακοινώσῃ αὐτῷ τὰς παρατηρήσεις του.

Ὁ Γορανφλότος ἠνέφρισε τὴν ὀφθαλμούς.

— Μήπως ἐφθάσαμεν εἰς Μελὺν; εἶπε· πεινῶ.

— Ὅχι, κουμπάρε, ἀπεκρίθη ὁ Σχικὸς, ἀκόμη· δι' αὐτὸ δ' ἀκριβῶς σ' ἐξυπνῶ· ἐπιγίνομαι νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ, ἐνῷ προβαίνομεν πολὺ ἄργα.

— Καὶ σὰς δυσχερεστὴ τούτο, ἀγαπητέ κύριε; Ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς εἶναι ἀνωφερῆς, ἀφοῦ καταλήγει εἰς τὸν οὐρανόν, ἐννοεῖτε δ' ὅτι εἶναι κοπιώδης ἢ ἀνάβασις. Ἄλλως, τίς μὲς βιάζει; ὅσα περισσότερον καιρὸν δαπανῶμεν εἰς τὸν δρόμον, τόσῳ περισσότερον μένομεν ὀμοῦ. Δὲν ταξειδεύομεν ἐγὼ μὲν διὰ τὴν διάδοσιν τῆς πίστεως, ὑμεῖς δὲ πρὸς διασκέδασιν; Λοιπόν, ὅσα ἀργότερα προβαίνομεν, τόσῳ μᾶλλον ἢ πίστις θέλει διαδοθῆ καὶ ὑμεῖς θέλετε διασκεδάσει. Ἡ γνώμη μου θὰ ἦτο νὰ μείνωμεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς Μελὺν, ὅπου, ὡς λέγουσι, τρώγουσι πολὺ καλὰς πῆττας ἀπὸ ἐγγέλει, ἐπεθύμου δὲ νὰ κάμω εὐσυνείδητον σύγκρισιν αὐτῶν μὲ τὰς πῆττας τῶν ἄλλων μερῶν. Τί λέγετε περὶ τούτου, κύριε Σχικῶ;

— Ἐγὼ, ἀπ' ἐναντίας, φρονῶ, ὅτι ὀφείλομεν νὰ προβῶμεν ὅσα δυνατὸν ταχύτερον, ἀντὶ δ' εἰς Μελὺν, νὰ δειπνήσωμεν εἰς Μοντερώ, ὅπως κερδίσωμεν τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον.

Ὁ Γορανφλότος ἠτένισε τὸν συνοδοιπόρον του, ὡς τις μὴ ἐννοῶν.

— Ἐμπρός! δρόμον, δρόμον! εἶπεν ὁ Σχικὸς.

Ὁ μοναχὸς, ὅστις ἐκεῖτο ἐξηπλωμένος ὑπτίος καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ὑπὸ τὴν κεφαλὴν του, ἠρέσθη ν' ἀνακαθήσῃ, ἐκπέμψας παρατεταμένον στεναγμόν.

— Πλὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικὸς, ἐὰν θέλετε νὰ μείνετε ὀπίσω καὶ νὰ ταξειδεύσῃτε κατ' ἀρέσκειάν σας, κουμπάρε, εἰσθε ἐλεύθερος νὰ το πράξῃτε.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, φοβηθεὶς τὴν μόνωσιν, τῆς ὁποίας ἐκ θαύματος ἀπηλλάγη. Σὰς ἀκολουθῶ, κύριε Σχικῶ, διότι σὰς ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν σὰς ἐγκαταλείπω.

— Τότε, ἐμπρός, κουμπάρε, δρόμον!

Ὁ Γορανφλότος, ἔσυρε τὸν ὄνον του πλησίον φράκτης καὶ κατώρθωσε νὰ ἐγκατασταθῇ ἐπ' αὐτοῦ, πλὴν οὐχὶ διασκελιστεὶ ἀλλὰ πλαγίως, ὡς αἱ γυναῖκες, ἀξιῶν, ὅτι τοῦτο ἦτο αὐτῷ μᾶλλον ἀνετόν. Εἶναι ὁμως ἀληθές, ὅτι ἐκάθισε τοιοιτοτρόπως, διότι, προβλέπων ὅτι ἐμελλε νὰ διπλασιασθῇ ἡ ταχύτης τοῦ βαδίσματος τοῦ ὑποζυγίου του, ἤθελε νὰ ἔχη δύο σημεῖα ὑποστηρίξεως, τὴν χαιτὴν καὶ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ.

Ὁ ἵππος τοῦ Σχικῷ ἐκάλπασεν, ὁ δὲ ὄνος ἠκολούθησεν αὐτόν, ὀγκανίζων.

Αἱ πρῶται στιγμαὶ ὑπῆρξαν φυβεραὶ διὰ τὸν Γορανφλότον, εὐτυχῶς ὁμως τὸ μέρος τοῦ σώματός του, ἐπ' οὐ ἐδράζετο εἶχε τοσαύτην περιφέρειαν, ὥστε ὑπῆρξεν αὐτῷ ἥττον δυσχερὲς ἢ παντὶ ἑτέρῳ νὰ τηρήσῃ τὴν ἰσοροπίαν.

Κατὰ διαλείμματα, ὁ Σχικὸς ὑψοῦτο ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν καὶ κατώπτειε τὰ περιχώρα, πλὴν, μὴ διακριῶν εἰς τὸν ὀρίζοντα ὅτι ἀνεζήτει, ἐπετάχυνε τὴν πορείαν τοῦ ἵππου του.

Ὁ Γορανφλότος, κατ' ἀρχάς, δὲν ἠρώτησε περὶ τοῦ αἰτίου τῆς τοιαύτης ἀνυπομονησίας τοῦ συνοδοιπόρου του, ἅτε ὢν ἀπησχολημένος νὰ διατηρῆται ἐπὶ τοῦ ὄνου. Ὅτε ὁμως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, συνῆλθε, παρατήρησε δ' ὅτι ὁ Σχικὸς ἐξηκολούθει τὰ αὐτὰ κινήματα:

— Αἴ! εἶπε, τί ζητεῖτε, ἀγαπητέ κύριε Σχικῶ;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη οὗτος. Παρατηρῶ τοῦ ὑπαγομένου.

— Νομίζω ὁμως ὅτι ὑπάγομεν εἰς Μελὺν· σεῖς ὁ ἴδιος τὸ εἶπετε καὶ μάλιστα προσεθέσατε κατ' ἀρχάς...

— Δὲν ὑπάγομεν ἐκεῖ, κουμπάρε, δὲν ὑπάγομεν! εἶπεν ὁ Σχικὸς, κεντήσας τὸν ἵππον του.

— Πῶς! δὲν ὑπάγομεν! ἀνέκραξεν ὁ μοναχὸς· καὶ ὁμως ὀλοὸν καλπάζομεν.

— Ἀπὸ ρυτίθρος! ἀπὸ ρυτίθρος! εἶπεν ὁ Γασκόνος, ἀφεί; ἐλεύθερον τὸν ἵππον του.

Ὁ Πανοῦργος παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τοῦ ἵππου, ἀλλὰ μετὰ προφανοῦς ὀργῆς, οὐδὲν ἀγαθὸν προσιωπιζομένης ὑπὲρ τοῦ ἀναβάτου.

Αἱ στενωχωρίαι τοῦ Γορανφλότου ἐδιπλασιασθήσαν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Δμλ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

[Έκ τῶν *Contes du Lundi* τοῦ Ἀλφόνσου Δωδέ.]

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἐν τινι γωνίᾳ εὐρίσκετο οἰκία κηπουροῦ, περιβαλλομένη ὑπὸ τῶν κορυμῶν διαφόρων δένδρων. Τὸ ἰσόγειον ταύτης ἦτο πλήρες στρατιωτῶν, ὧν ἄλλοι μὲν ἔπαιζον, ἄλλοι δὲ παρεσκευάζον ἐπὶ ζωηροῦ πυρός τὸν ζυμὸν τῶν περιφήμων ὀσμῆν ἀνέδιδον τὰ κραμβολάχανα καὶ τὸ χοιρομήριον· ὅποια διαφορὰ ἀπὸ τοῦ στρατῶνος τῶν σκοπευτῶν! Εἰς τὸ ἀνώγειον οἱ ἀξιωματικοὶ ἔπαιζον κλειδοκῦμβαλον καὶ ἔπινοι καμπανίτην. Οἱ μικροὶ παρισίνοι εἰσελθόντες ἐγένοντο δεκτοὶ δι' ἐπιφωνήσεων χαρᾶς. Ἀφοῦ ἔδωκαν τὰς ἐφημερίδας τῶν προσεφέρθη αὐτοῖς ποτὸν καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσι μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν, ὧν ἅπαντες εἶχον τὸ ἦθος ἀγέρωχον· ἀλλ' ὁ μεγαλείτερος τοὺς διεσκέδαζε διὰ τῆς εὐφυΐας του. Πάντες δ' ἐγέλων καὶ ἐπανελάμβανον τοὺς λόγους του μετ' αὐτόν.

Ὁ μικρὸς Στέφανος ἐπεθύμει νὰ ὀμιλήσῃ καὶ αὐτὸς διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἦτο ζῶον, ἀλλὰ πράγμα τι τὸν ἠνώχλει. Ἀπέναντι αὐτοῦ ἴστατο κατὰ μέρος Πρώσος τις μᾶλλον ἠλικιωμένος καὶ σοβαρότερος τῶν ἄλλων, ἀναγινώσκων ἢ μᾶλλον προσποιούμενος, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἀπεσπῶντο ἀπ' αὐτοῦ. Ἐν τῷ βλέμματι τούτῳ ὑπῆρχε τρυφερότης καὶ μέμφις, ὡσεὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχεν εἰς τὴν πατρίδα του τέκνον τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἣν καὶ ὁ Στέφανος καὶ ὡσεὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Προτιμῶ ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ ἰδῶ τὸ παιδί μου νὰ κάμνῃ παρόμοια δουλειά...

Ὁ Στέφανος ἤσθάνθη τὴν καρδίαν του πιεζομένην ὑπὸ χειρὸς καὶ ἐμποδιζομένην νὰ πᾶλληται.

Πρὸς διασκέδασιν τῆς μελαγχολίας του ταύτης ἤρχισε νὰ πίνῃ. Μετ' ὀλίγον ἐστράφη περὶ αὐτόν· τότε δὲ ἤκουεν ἐν μέσῳ καγχασμῶν τὸν σύντροφόν του ἐμπαίζοντα τὸν στρατὸν τῆς πατρίδος του, ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐκστρατείας αὐτοῦ καὶ ἀνακοινοῦντα τὴν πρόθεσίν του νὰ καταλάβῃ διὰ τῶν περιτεχισμάτων τὸ Μαράκι ἐν καιρῷ νυκτός. Εἶτα ἐταπεινώσε τὴν φωνήν, οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπλησίασαν ἔτι μᾶλλον ἀλλήλους καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἐγένοντο σοβαρά. Ὁ ἄθλιος προὔτιθετο νὰ τοῖς γνωστοποιήσῃ τὴν μελετωμένην ἔφοδον τῶν σκοπευτῶν.

Πάραυτα ὁ Στέφανος ἠγέρθη μανιώδης καὶ σκεπτικὸς:

— Μή...δὲν θέλω...τῷ εἶπεν.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐγέλασεν ἀφελῶς καὶ ἐξηκολούθησε· πρὶν ὅμως τελειώσῃ πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ ἠγέρθησαν ὄρθιοι, εἰς δ' αὐτῶν, δείξας τὴν θύραν, εἶπεν εἰς τὰ παιδιά:

— Φύγ...ἀπὸ τὸ στρατόπεδον!

Καὶ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ ταχέως μετὰ τῶν συναδέλφων του γερμανιστί. Ὁ πρεσβύτερος ἐξῆλθεν ὑπερηφάνως ὡς δούξ, κροτῶν τὰ ἐν τῷ θυλακίῳ του χρήματα. Ὁ Στέφανος τὸν ἠκολούθησε, κεκλιμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν· ὅτε δὲ διῆλθε πλησίον

τοῦ Πρώσου, οὕτινος τὸ βλέμμα τοσοῦτ' ἄντ' εἶχε παραξή, ἤκουσε πένθιμον φωνὴν λέγουσαν: «Παληρόπαιδα...προδόσατε τὴν πατρίδα σας».

Δάκρυα ἀνέβησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἐξελθόντα εἰς τὴν πεδιάδα τὰ παιδιά ἤρχισαν νὰ τρέχωσι καὶ ἐπανῆλθον ταχέως· ὁ σάκκος των ἦτο πλήρης ἐκ τῶν γαιομήλων, τὰ ὅποια τοῖς εἶχον δώσει οἱ Πρώσοι· διῆλθον ἄνευ οὐδενὸς κωλύματος τὰ χαρακώματα τῶν σκοπευτῶν, παρεσκευαζομένων διὰ τὴν νυκτερινὴν ἔφοδον. Ἀποσπάσματα ἐρχόμενα ἐν σιγῇ, ἐτοποθετοῦντο εἰς τὰ ὄχυράματα. Ὁ γέρον λοχίας ἐνησχολεῖτο προθυμώτατα εἰς τὴν τοποθέτησιν τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν. ἀνεγνώρισεν ἐν τούτοις τὰ παιδιά διερχόμενα καὶ τοῖς ἐμειδίασε καλοκαγάρθως...

«Ὡ! ὅποτον πόνον προὔξενῃς εἰς τὸν μικρὸν Στέφανον τὸ μειδιάμα τοῦτο! Ἐπίτινας στιγμὰς ἠθέλησε νὰ κραυγᾶσῃ:

— Μὴ τοὺς προσβάλλετε...διατί σας προδόσαμεν.

Ἄλλ' ὁ φίλος του προηγούμενος τῷ εἶχεν εἶπῃ:

— Ἄν φανερώσῃς τὸ παραμικρὸν θάμας τουφεκίσου.

Φοβηθεὶς ὅθεν ἐσιώπησε.

Φθάσαντες εἰς Κουρνέβην, εἰσηλθον εἰς ἐγκαταλειμμένην οἰκίαν διὰ νὰ διανείμωσι τὰ χρήματα. Ὑπὸ τῆς ἀληθείας ἀναγκάζομαι νὰ εἶπω ὅτι ἡ διανομὴ ἐγένετο τιμίως. Ἀκούων ἠχοῦντα ὡραῖα σκοῦδα ἐν τῷ θυλακίῳ καὶ διαλογιζόμενος ἑαυτὸν μετέχοντα τῆς γαλότσας, ὁ μικρὸς Στέφανος δὲν εὕρισκε τὸ ἐγκληματὸν τὸ τὸσφ τρομερόν.

Ἄλλ' ὅτε ἔμεινε μόνον τὸ ταλαίπωρον παιδίον, ὅτε ὁ φίλος του τὸν ἐγκατέλιπε! Τότε τὰ θυλακία του ἤρχισαν νὰ γίνωνται βαρύτερα καὶ ἡ χεὶρ, ἣτις ἐπέιξε τὴν καρδίαν του, νὰ τὴν πιέξῃ ἰσχυρότερον ἢ πρότερον. Οἱ Παρισίνοι δὲν τῷ ἐφαίνοντο πλέον οἱ αὐτοὶ ἐνόμιζεν ὅτι οἱ διαβάται τὸν παρετήρουν αὐστηρῶς, ὡσεὶ ἐγνώριζον πόθεν ἤρχετο. Τὴν λέξιν προδότης τὴν ἤκουεν ἐν τῷ θορύβῳ τῶν ἀμαξῶν, ἐν τῷ κρότῳ τῶν τυμπάνων. Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ, θεωρῶν ἑαυτὸν εὐτυχέστατον, διότι ὁ πατὴρ του δὲν εἶχεν ἐπανέλθῃ ἀκόμη, ἀνέβη ταχέως εἰς τὸ δωμάτιον, διὰ νὰ κρούσῃ ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του τὰ σκοῦδα.

Οὐδέποτε ὁ καπετὰν Στέφανος ἦτο τοσοῦτον ἀγαθὸς καὶ τοσοῦτον εὐθυμὸς, ὅσον τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἐπνευθῶν. Εἶχον πληροφορηθῆ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ὅτι τὰ πράγματα προεχώρουν καλλίτερον. Ἐνῷ ἔτρωγεν ὁ γηραιὸς στρατιώτης παρετήρει τὸ εἰς τὸν τοῖχον ἀνηρτημένον τυφεκίον του καὶ ἔλεγεν εἰς τὸ τέκνον του μετὰ καλοκαγάρθου μειδιάματος:

— Αἶ, παιδί μου, ἂν δὲν π'ἀγῆ κάνεις νὰ πολεμήσῃ με τοὺς Πρώσους, πῶς θὰ δοξασθῇ!

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν ἠκούσθη τηλεβόλον.

— Ἡ Ὁβερβιλλιέρη...πολεμᾷ με τὸ

Βουργέ, ὑπέλαβεν ὁ ἀγαθὸς στρατιώτης γινώσκων ὅλα τὰ φρούρια.

Ὁ μικρὸς Στέφανος ἐγένετο ὡχρὸς καὶ προφασισθεὶς σφοδρὸν κάματον, κατεκλήθη, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ. Τηλεβόλον ἐξηκολούθει ἠχοῦν. Ἐφάνταζετο τοὺς σκοπευτὰς μεταβαίνοντας καιρῷ νυκτός νὰ προσβάλωσιν ἀπροφυλκτους τοὺς Πρώσους καὶ πίπτοντας ἐν ἐνέδρῳ. Ἐνεθυμῆτο τὸν λοχίαν, ὅστις τῷ εἶχε μειδιάσῃ καὶ τὸν ἐφάνταζετο κείμενον ἐν τῇ χιόνι μετὰ πολλῶν ἄλλων! Τὸ ἀντίτιμον ὄλου ἐκείνου τοῦ αἵματος ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, καὶ τοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ καπετὰν Στεφάνου, τοῦ στρατιώτου. Τὰ δάκρυα τὸν ἐπνίγον. Ἦκουε τὸν πατέρα του περιπατοῦντα ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ἀνοίγοντα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ παραθύρον. Ἐξῶ, ἐν τῇ πλατείᾳ, ἤγει γενικὴ συναθροίσις, σύνταγμα δὲ Ζουάβων παρεσκευάσθη δι' ἀναχώρησιν Ἀφεύκτως ζωηρὰ μάχη συνεκροτεῖτο. Τὰ ταλαίπωρον παιδίον δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμούς.

— Τί ἔχεις; εἶπεν ὁ καπετὰν Στέφανος εἰσελθών.

Τὸ παιδίον δὲν ἔμεινε πλέον ἐκεῖ, ἀλλὰ πηδῆσαν ἐκ τῆς κλίνης του, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρός του· ἐν τῇ κινήσει ὅμως ταύτῃ τὰ σκοῦδα ἐκύλισαν κατὰ τὰ γῆς.

— Τί εἶν' αὐτὰ μήπως τὰ κλεψες; ἠρώτησε τρέμων ὁ γέρον.

Τότε, ἀναπνεύσας, ὁ μικρὸς Στέφανος διηγήθη ὅτι ὑπῆγεν εἰς τοὺς Πρώσους καὶ πᾶν ὅ,τι ἔπραξεν ἐκεῖ. Ἐνῷ ὠμίλει ἤσθάνετο τὴν καρδίαν του ἐλαφρύτεραν διότι ἀνεκουφίζετο, κατηγορῶν ἑαυτόν. Ὁ καπετὰν Στέφανος ἠκροάτο μετὰ τρυφεροῦ βλέμματος· ὅταν δὲ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ἔκρουσε τὴν κεφαλὴν ἐν τῶν χειρῶν του καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Πατέρα, πατέρα...ἔλεγε τὸ παιδίον ὁ γέρον τὸ ἀπώθησε χωρὶς ν' ἀποκριθῇ καὶ συναθροίσας τὰ χρήματα:

— Αὐτὰ εἶν' ὄλα; ἠρώτησεν.

Ὁ μικρὸς Στέφανος κατένευσεν. Ὁ γέρον ἔλαβεν ἐκ τοῦ τοίχου τὸ τυφεκίον του καὶ τὴν φυσίγγιόθηκην του θείας δὲ τὰ χρήματα ἐν τῷ θυλακίῳ του:

— Καλὰ, εἶπε, πηγαίνω νὰ τοὺς τ' ἐπιστρέψω.

Καί, χωρὶς νὰ προσθήσῃ λέξιν, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, κατῆλθε καὶ ἀνεμίχθη με τοὺς Ζουάβους, οἵτινες ἔμελλον ν' ἀναχωρήσωσι τὴν νύκτα. Ἐκτοῦ δὲ οὐδεὶς τὸν ἐπανείδεν.

Γ. Σ.

COMTESSE DASH

H

ΩΡΑΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλεται ἐλεύθ. ταχ. τελῶν ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου)

Τιμᾶται Δραχμῆς